

© Traducerea și permisiunea pentru republicare au fost oferite de către Teodor Papuc în scopul includerii sale în baza de date HUDOC a Curții.

© The present text and the authorisation to republish it were granted by Teodor Papuc for the purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

© La traduction et l'autorisation de republier ont été accordées par Teodor Papuc à son inclusion dans la base de données HUDOC de la Cour.

Gruba și alții v. Rusia - [66180/09](#), [30771/11](#), [50089/11](#) et al.

Hotărârea din 6.7.2021 [Secția a III-a]

Articolul 14

Discriminare

Dreptul la concediu parental al personalului poliției de sex masculin condiționat de lipsa îngrijirii materne pentru copiii lor: *încălcare*

În fapt – Potrivit dreptului național, personalul poliției de sex feminin și masculin au dreptul la concediu parental pentru a avea grijă de copiii lor minori. Totuși, pentru bărbați operează condiția ca copiii lor să rămână fără grija maternă. Reclamanților, polițiști, li s-a refuzat acordarea concediului parental, pentru că această condiție nu era îndeplinită, ei inițiind, fără succes, proceduri în fața tribunalelor naționale. Aceștia au mai fost eliberați din funcție: trei dintre ei pentru absențele sistematice, iar cel rămas – din motive de sănătate.

În drept – Articolul 14, în coroborare cu articolul 8: În cazul *Konstantin Markin v. Rusia* [MC], Curtea a reținut că articolul 14, analizat împreună cu articolul 8, era aplicabil în cazul concediilor parentale și, astfel, dacă un stat decidea să instituie o schemă de acordare a concediilor parentale, trebuia s-o facă de o manieră compatibilă cu articolul 14. În acest caz, Curtea a mai reținut că bărbații se aflau într-o situație analoagă cu femeile în privința concediului parental (spre deosebire de concediul maternal) și a alocațiilor de concediu parental. Prin urmare, în scopul concediului parental, reclamanții, polițiști, se aflau într-o situație analoagă cu polițistele. Deși în baza dreptului național, spre deosebire de funcționarii care erau excluși totalmente de la posibilitatea de a solicita concediu parental, polițiștii aveau dreptul de a solicita un concediu parental pentru o perioadă de trei ani, acest fapt era supus condiției ca copiii lor să fi fost lăsați fără grija maternă. Așadar, ei erau tratați în mod diferit, în comparație cu polițistele, care aveau dreptul la un asemenea concediu fără condiții. În consecință, trebuia să se stabilească dacă acest tratament diferențiat era justificat în mod obiectiv și rezonabil. Procedând astfel, Curtea a examinat argumentele avansate de Curtea Constituțională rusă și de Guvern pentru a justifica acest tratament diferențiat. În particular și făcând trimitere, *inter alia*, la constatările sale din cazul *Konstantin Markin*, ea a reținut următoarele:

– Stereotipurile bazate pe gen, ca percepția că femeile sunt îngrijitorii principali ai copiilor, iar bărbații sunt principalii câștigători ai pâinii, nu pot fi considerate ca echivalând cu o justificare suficientă pentru un tratament diferențiat între bărbați și femei, cu privire la dreptul la concediu parental. Această constatare era aplicabilă deopotrivă în cazul personalului poliției, ca în cazul personalului militar.

– Faptul că reclamanții au semnat un contract de muncă în poliție nu putea constitui o renunțare la dreptul lor de a nu fi discriminați. Având în vedere importanța fundamentală a interzicerii discriminării pe criteriu de sex, nu putea fi acceptată nicio renunțare la dreptul de a nu fi supus discriminării din asemenea motive, pentru că ar fi fost contrară unui interes public important.

– Deși menținerea efectivității operaționale a poliției reprezenta un scop legitim care putea justifica unele restricții ale exercițiului drepturilor personalului poliției, ea nu putea justifica un tratament diferențiat între personalul de sex masculin și cel de sex feminin. În particular, Curtea nu a fost convinsă că excluderea de la posibilitatea de a solicita concediul parental în acest caz putea fi considerată ca bazându-se pe o condiție inherentă a serviciului în poliție. În primul rând, polițistele aveau un drept necondiționat la concediul parental, iar restricția îi viza doar pe polițiști. În al doilea rând, exercițiul dreptului la concediu parental depindea mai curând de sexul personalului poliției, decât de funcția ocupată, de disponibilitatea unei înlocuiri sau de alte circumstanțe referitoare la efectivitatea operațională a poliției. În al treilea rând, nu existau restricții pe criterii de sex pentru ocuparea de funcții echivalente funcțiilor ocupate de reclamanți. Totuși, spre deosebire de reclamanți, polițistele care

ocupau aceste funcții aveau un drept necondiționat la concediu parental pe o durată de trei ani. În al patrulea rând și cel mai important, autoritățile naționale nu s-au referit, în deciziile lor de refuz al acordării concediului parental pentru reclamantii, la vreo circumstanță care să demonstreze că plecarea lor temporară în concediu parental ar fi periclitat efectivitatea operațională a poliției. Circumstanțele acestui caz demonstau dificultățile pe care un polițist le-ar putea întâmpina chiar în situațiile în care situația sa de familie particulară îi cerea să-și asume rolul de îngrijitor principal al copilului său și că excepția de la regula că polițiștii nu erau îndreptățiți la concediul parental părea să fie interpretată în mod strict. Mai precis, în cazul a doi dintre reclamantii li s-a refuzat acordarea concediului parental, în ciuda faptului că soțiile lor nu puteau să aibă grijă deplină de copii, din cauza problemelor de sănătate. Prin urmare, autoritățile nu au efectuat vreun exercițiu de punere în balanță între interesul legitim al asigurării efectivității operaționale a poliției, pe de o parte, și, pe de altă parte, dreptul reclamantilor de a nu fi discriminați pe criteriu de sex, în privința accesului la concediul parental.

Având în vedere cele de mai sus, nu se putea susține că tratamentul diferențiat al polițiștilor în comparație cu polițistele cu privire la dreptul la concediu parental era justificat în mod rezonabil și obiectiv. Nu a existat o relație rezonabilă de proporționalitate între scopul legitim al menținerii efectivității operaționale a poliției și tratamentul diferențiat contestat. Prin urmare, reclamantii au fost supuși discriminării pe criteriu de sex.

Concluzie: încălcare (unanimitate)

Curtea a mai constatat existența unei încălcări a articolului 6 § 1 din Convenție în privința reclamantului din cererea nr. [22165/12](#), pentru că nu a fost respectat principiul egalității armelor.

Articolul 41: În privința prejudiciului material: 1,196 EUR pentru reclamantul din cererea nr. [50089/11](#) și capătul de cerere al celorlalți reclamantii – respins. În privința prejudiciului moral: 7,500 EUR pentru fiecare din reclamantii din cererile nr. [66180/09](#) și [50089/11](#), 1,000 EUR pentru reclamantul din cererea nr. [30771/11](#) și 5,500 EUR pentru reclamantul din cererea nr. [22165/12](#).

(Vezi și *Konstantin Markin v. Rusia* [MC], [30078/06](#), 22 martie 2012, [Rezumat](#))